

Sygn. akt III Ca 1822/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Sędziowie: SO Aleksandra Janas

SR del. Anna Hajda (spr.)

Protokolant Iwona Reterska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2014 r. na rozprawie

sprawy z wniosku H. P.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w K. - następcy prawnego (...) Spółki Akcyjnej w G.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 20 lipca 2012 r., sygn. akt I Ns 1067/10

postanawia:

1 zmienić zaskarżone postanowienie w punktach 1, 2 i 3 w ten sposób, że:

a oddalić wniosek;

b oddalić wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawczyni kosztów postępowania;

1 oddalić wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawczyni kosztów postępowania odwoławczego.

SSR del. Anna Hajda SSO Leszek Dąbek SSO Aleksandra Janas

Sygn. III Ca 1822/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni H. P. wniosła o ustanowienie na rzecz uczestnika postępowania (...) Spółki Akcyjnej (obecnie (...) S.A. w G.) służebności przesyłu na stanowiącej jej własność nieruchomości, położonej w R. przy ul. (...), o oznaczeniu geodezyjnym (...), o powierzchni 1251 m², dla której Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), ustalając ją w wielkości strefy ochronnej wyliczonej na 688 m² i przebiegającej wzdłuż linii WN o napięciu znamionowym 110 kV i natężeniu 1 kV/M pasem o szerokości 19 m z każdej strony linii oraz o zasądzenie od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że uczestnik jest właścicielem urządzeń przesyłowych służących do doprowadzania energii elektrycznej przebiegających przez jej nieruchomość., rządzenia te zostały umieszczone bez jej zgody (bezumownie), bez podstawy prawnej, w bliżej

nieznanym terminie. Wnioskodawczyni podniosła, że instalacje uniemożliwiają korzystanie z nieruchomości zgodne z jej przeznaczeniem. Wnioskodawczyni wskazała, że zwróciła się do uczestnika postępowania w celu dobrowolnego uregulowania zobowiązania, nie przyniosło to jednak rezultatu. W związku z powyższym wnioskodawczyni zleciła rzeczoznawcy sporządzenie opinii. Rzeczoznawca ustalił i wycenił przysługujące wnioskodawczyni wynagrodzenie na kwotę 43.950 zł. Nadto wnioskodawczyni wskazała, że do 1 lutego 1989r. obowiązywał art. 128kc, który wyłączał możliwość nabywania dla siebie prawa własności i innych praw rzeczowych przez państwowe osoby prawne. Zatem w jej ocenie niniejszej sprawie nie może być mowy o zasiedzeniu. Jako podstawę żądania wnioskodawczyni wskazała art. 3052 § 2 kc oraz art. 626 § 3 kpc.

Uczestnik postępowania wniósł o oddalenie wniosku oraz o zasądzenie od wnioskodawczyni kosztów postępowania. Wskazując, że jest następcą prawnym Skarbu Państwa podniósł zarzut zasiedzenia przez Skarb Państwa służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu wskazując, że wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, obowiązujące w dacie zasiedzenia przepisy nie wykluczały i nadal nie wykluczają możliwości nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie. Okoliczności tej nie zmienia fakt, iż służebność nie została dotychczas wpisana do księgi wieczystej, gdyż wpis nie ma charakteru konstytutywnego. Dodatkowo uczestnik postępowania wskazał, że linia elektroenergetyczna wysokiego napięcia, relacji H. – B. przebiegająca nad nieruchomością wnioskodawczyni została wybudowana w latach 60-tych ubiegłego wieku. Od tego czasu uczestnik postępowania oraz jego poprzednicy prawni korzystają z trwałego i widocznego urządzenia przebiegającego nad nieruchomością. Podkreślał, że posiadanie prowadzące do zasiedzenia było wykonywane przez przedsiębiorstwo państwowe Zakłady (...), w skład których wchodził Zakład (...), natomiast samo prawo zostało nabyte na rzecz Skarbu Państwa z zgodnie z art. 128 kc w brzmieniu obowiązującym do 2 lipca 1989 roku. Dalej uczestnik wywodził, że przedsiębiorstwo państwowe nabyło prawo służebności na rzecz Skarbu Państwa, lecz linia energetyczna przez cały czas pozostawała w jego zarządzie. Następnie przed rokiem 1993 zostało wyposażone przez Skarb Państwa w majątek (sieć przesyłowa), w skład którego wchodziły także prawa związane z korzystaniem z niego, w tym nabyte przez zasiedzenie służebności. P. służebności nabył 1 lipca 2007 roku, w związku z zawarciem z (...) S.A. w G. umowy o objęcie akcji i wniesienie wkładu niepieniężnego. Do zasiedzenia służebności na rzecz Skarbu Państwa doszło z dniem 1 stycznia 1975 roku (przy przyjęciu dobrej wiary) albo 1 stycznia 1985 roku (przy przyjęciu złej wiary). Uczestnik wskazał jako nieruchomość władnącą nieruchomością, dla której Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą o numerze (...), na której znajduje się Główny Punkt Zasilania (...) w R.. Podkreślał, że do 2010 roku nikt nie zgłaszał żadnych roszczeń związanych z przebiegiem linii elektroenergetycznej, a także nie sprzeciwiał się dostępowi służb wykonujących prace związane z utrzymaniem, remontem i modernizacją linii.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy ustanowił ustanowić na nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawczyni H. P., położonej w R. przy ul. (...), oznaczonej jako działka o numerze geodezyjnym (...) o powierzchni 0.12.51, dla której Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...), służebność przesyłu na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w G. za wynagrodzeniem, zgodnie z załączoną do opinii biegłego z zakresu geodezji i kartografii A. F. z dnia 27 czerwca 2011 roku mapą służebności przesyłu z naniesionym usytuowaniem osi wiązki przewodów, skrajnych przewodów wiązki i pasem zabezpieczenia służebności, stanowiącą integralną część niniejszego postanowienia, przyjmując, iż służebność zajmuje powierzchnię 270 m². W punkcie drugim zasądził od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu w kwocie 15.791 zł. Nadto zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni 2.330,70 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz nakazał zwrot wnioskodawczyni 126,30 zł z tytułu uiszczonej, a nie wykorzystanej zaliczki.

Orzeczenie to zapadło przy ustaleniu, że właścicielem nieruchomości położonej w R. przy ul. (...), stanowiącej działkę o oznaczeniu geodezyjnym (...), o powierzchni 00.12.51 ha, dla której Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) jest H. P.. Wnioskodawczyni nabyła nieruchomość od matki na podstawie umowy darowizny z 1969 roku. Na nieruchomości tej znajdują się dwa budynki mieszkalne oznaczone numerami (...). Gdy wznoszono linię przesyłową właścicielem nieruchomości była matka wnioskodawczyni. Przebiegu linii Wn nie uzgadniano z właścicielami nieruchomości. Ostateczny odbiór techniczny linii 110 kV H.-B. odbył się 30 października 1962 roku. Linia ta powstała w okresie od 15 sierpnia 1961r. do 15 października 1962r. Dnia 28 lutego 1967r. nastąpił ostateczny

odbior stacji 110/6 kV W., do której podłączono linię. Linia przebiegała nad nieruchomością wnioskodawczynie najpóźniej od 30 października 1962 roku, kiedy została odebrana przez komisję odbiorową.

Na zlecenie poprzednika prawnego uczestnika postępowania najpóźniej od stycznia 1965 roku dokonywano obchodu linii W. – H. i konserwacji linii. Ostatnia konserwacja miała miejsce około 10 lat temu. W jej trakcie spryskano dach garażu posadowionego na garażu umiejscowionym na nieruchomości. Wnioskodawczynie interweniowała w sprawie szkody, jednakże nie otrzymała odszkodowania. Dach wyremontowała na własny koszt.

W dniu 28 kwietnia 2010 roku wnioskodawczynie zwróciła się do uczestnika postępowania o ustanowienie za wynagrodzeniem służebności przesyłu na nieruchomości wnioskodawcy oraz zapłatę odpowiedniego wynagrodzenia. Pismem z 1 czerwca 2010 roku uczestnik postępowania odmówił uwzględnienia zgłoszonych przez wnioskodawczynie roszczeń.

Sąd ustalił nadto, że właścicielem urządzeń przesyłowych w 1962 roku na mocy zarządzenia nr 230 ministra górnictwa i energetyki z dnia 25 listopada 1958 roku było przedsiębiorstwo państwowe Zakłady (...), w którego skład wchodził Zakład (...) w G., z uwzględnieniem zmian wprowadzanych zarządzeniem nr 48 ministra górnictwa i energetyki z dnia 12 czerwca 1968 roku, zarządzeniem nr 6 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 18 lutego 1971 roku, zarządzeniem nr 77 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 31 grudnia 1971 roku, zarządzeniem z dnia 13/O. Ministra Energetyki i Energii Atomowej z dnia 30 lipca 1976 roku, zarządzeniem nr 131 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 1 sierpnia 1982 roku. W dniu 1 kwietnia 1985 roku na podstawie zarządzenia nr (...) z dnia 22 kwietnia 1985 roku powstało przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą (...). Następnie w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego (...) na bazie Zakładu (...) w G. na mocy zarządzenia nr 75/ORG/89 Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 roku powstało przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w G.. W akcie notarialnym z 12 lipca 1993 roku zawarto oświadczenie Skarbu Państwa o przekształceniu przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) w G. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) Spółkę Akcyjną w G.. Następnie w dniu 1 lipca 2007 roku uczestnik postępowania zawarł z (...) Spółką Akcyjną w G. umowę o objęcie akcji i wniesienie wkładu niepieniężnego, na podstawie której uczestnik postępowania nabył zorganizowaną część przedsiębiorstwa, w ramach której na rzecz uczestnika postępowania została przeniesiona własność urządzeń służących do przesyłu energii elektrycznej w tym stacji transformatorowych, słupów i linii elektroenergetycznych, w tym przebiegających nad nieruchomością wnioskodawczynie wraz z wszystkimi prawami z nimi związanymi. W dniu 20 lutego 2012r. uległa zmianie firma uczestnika na (...) S.A.”.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał zasadność złożonego wniosku. Jako podstawę prawną wskazał art. 3052 § 2 kc. Analizując podniesiony przez uczestnika postępowania zarzut iż przysługuje mu tytuł prawny do korzystania z nieruchomości wnioskodawczynie w postaci służebności gruntowej nabytej przez zasiedzenie o treści odpowiadającej treści służebności przesyłu, której ustanowienia żąda wnioskodawczynie, Sąd Rejonowy wskazał, że podstawę do poczynienia ustaleń w tym zakresie stanowiły przepisy nie tylko kodeksu cywilnego, ale również przepisy dekretu z dnia 11 października 1946 roku Prawo rzeczowe, a także przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Przepisy wprowadzające kodeks cywilny. Opierając się na ich treści i wskazując przesłanki niezbędne do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie Sąd uznał, że posadowiona na nieruchomości wnioskodawczynie linia napowietrzna nosiła cechy urządzenia trwałego i widocznego, a posiadanie uczestnika, z uwagi na szeroki dostęp do urządzeń, zakres przeprowadzanych remontów, konserwacji i modernizacji, nosiło cechy posiadania samoistnego. Nadto Sąd pierwszej instancji opierając się na wskazanych aktach prawnych uznał, że bieg terminu zasiedzenia w niniejszej sprawie mógłby rozpocząć się z dniem 1 stycznia 1965 roku. Przyjmując, że Skarb Państwa, działający przez przedsiębiorstwa państwowe, obejmując w posiadanie nieruchomości wnioskodawczynie, był w złej wierze, Sąd uznał że do nabycia służebności przez zasiedzenie wymagany był upływ 20 letniego okresu posiadania. Tym samym Skarb Państwa mógł najwcześniej nabyć przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu w dniu 2 stycznia 1985 roku.

Rozważając kwestię, czy w czasie biegu terminu zasiedzenia nie wystąpiły okoliczności, które wstrzymały rozpoczęcie biegu terminu lub spowodowały jego zawieszenie, ewentualnie przerwały jego bieg Sąd Rejonowy wskazał, że przed rokiem 1980, wnioskodawczynie próbowała interweniować w Urzędzie Wojewódzkim w K. przeciwko istnieniu linii

na jej nieruchomości, jednakże interwencja nie przyniosła skutku. Następnie 20 lat temu – a zatem już po roku 1989 – na nieruchomości próbowano posadowić jeszcze jeden słup energetyczny. Zapobiegła temu interwencja wnioskodawczyni. Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu, nie można było przyjąć, że poprzednik prawny uczestnika nabył przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, zatem prawo to nie mogło być przedmiotem dalszych sukcesji. W ocenie Sądu Rejonowego korzystanie przez poprzedników prawnych z nieruchomości wnioskodawczyni w sposób prowadzący do zasiedzenia możliwe było dopiero po zmianie ustroju, a zatem po dniu 4 czerwca 1989r. Powyższe oznacza, iż zgodnie z tzw. nowelizacją lipcową kodeksu cywilnego, która weszła w życie w dniu 1 października 1990r., do nabycia prawa przez zasiedzenie, gdy posiadacz pozostaje w złej wierze konieczny jest upływ 30 lat. Okres ten jednak na dzień orzekania nie upłynął. W oparciu o tak przeprowadzone rozważania Sąd pierwszej instancji uznał, że zasadne jest ustanowienie na nieruchomości wnioskodawczyni, obejmującej działkę o numerze geodezyjnym (...), służebności przesyłu na rzecz uczestnika, zgodnie z załączoną do opinii biegłego z zakresu geodezji i kartografii A. F. z dnia 27 czerwca 2011r. mapą służebności przesyłu z naniesionym usytuowaniem osi wiązki przewodów, skrajnych przewodów wiązki i pasem zabezpieczenia służebności, gdyż uczestnik wykonując działalność w postaci przesyłu energii korzysta z nieruchomości wnioskodawczyni.

Wysokość należnego wnioskodawczyni wynagrodzenia Sąd ustalił opierając się na opinii biegłej sądowej przyjmując, że winno rekompensować wszelki uszczerbek właściciela związany z trwałym obciążeniem nieruchomości.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o treść art. 520 § 2 kpc mając na uwadze, że interesy uczestników postępowania były sprzeczne.

Apelację od powyższego postanowienia wywiódł uczestnik postępowania, zaskarżając je w całości. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to art. 328 § 2 kpc w zw. z art. 516 kpc przez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia podstawy prawnej przemawiającej za uznaniem okoliczności uniemożliwiających bieg terminu zasiedzenia służebności, co uniemożliwiło odniesienie się do przyczyn braku uwzględnienia zarzutu zasiedzenia służebności, art. 232 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc przez uznanie, że uczestnik postępowania nie wykazał, aby do dnia 4 czerwca 1989r. bieg terminu zasiedzenia był niemożliwy, w sytuacji gdy to na wnioskodawczyni spoczywał obowiązek wykazania przesłanek, zgodnie z którymi bieg zasiedzenia służebności miałby być niemożliwy. Nadto zarzucił dokonanie ustaleń sprzecznych z zebrany materiał dowodowy w zakresie w jakim Sąd ustalił, że w niniejszej sprawie zaszyły okoliczności uniemożliwiające bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej do dnia 4 czerwca 1989r. Dodatkowo uczestnik postępowania zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a to: art. 6 kc przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że ciężar udowodnienia przesłanek przemawiających za brakiem okoliczności uniemożliwiających bieg terminu zasiedzenia spoczywał na uczestniku, art. 121 pkt 4 kc przez jego zastosowanie do biegu terminu zasiedzenia oraz art. 292 kc w zw. z art. 285 kc w zw. ze stosowanym odpowiednio art. 172 § 1 i 2 kc przez ich niezastosowanie. W oparciu o tak przedstawione zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu oraz zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Nadto wnosił o zasądzenie na rzecz uczestnika od wnioskodawczyni kosztów postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie od uczestnika postępowania kosztów postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu wywodziła, że przed dniem 4 czerwca 1989r. nie miała możliwości skutecznego wystąpienia z powództwem windykacyjnym skierowanym przeciwko Państwu, a tym samym skutecznej ochrony swoich praw.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestnika postępowania musiała odnieść skutek.

Na wstępie podkreślić należy, że Sąd Okręgowy podziela w całym zakresie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji i przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia. Są one prawidłowe i w pełni znajdują potwierdzenie w

zgrupowanych dowodach. Zostały one poddane wnikliwej ocenie, zgodnej z wypływającymi z treści art. 233 kpc dyrektywami. Z tych to przyczyn Sąd Okręgowy podzielił je i przyjął za własne.

Z prawidłowych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy wyprowadził jednak nieprawidłowe wnioski, w szczególności w zakresie w jakim stwierdził, że wystąpiły przeszkody, które uniemożliwiły, z uwagi na panujący system społeczno – polityczny, zasiedzenie służebności odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu.

W niniejszej sprawie spór zasadniczo skoncentrował się na kwestii, czy doszło do zasiedzenia przez uczestnika służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Zgodzić się należy z uczestnikiem postępowania, że w tym zakresie uzasadnienie motywów rozstrzygnięcia jest lakoniczne, zwłaszcza jeśli chodzi o wskazanie okoliczności, które zdaniem Sądu pierwszej instancji doprowadziły do przyjęcia, że okres zasiedzenia nie mógł biec. Z analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób bowiem wyprowadzić wniosków, że taka sytuacja miała miejsce. Należy wszak pamiętać, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego okoliczności takie muszą być w postępowaniu wykazane, a przeszkody zindywidualizowane i odniesione do konkretnego stanu faktycznego, czego w pisemnych motywach zaskarżonego postanowienia zabrakło.

Niemniej analizując zarzuty podniesione w apelacji i całość zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że roszczenie wnioskodawczyni nie zasługiwało na uwzględnienie, a to ze względu na skutecznie podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia. Zgodnie z treścią art. 292 kc służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio. W świetle art. 352 § 1 kc, art. 292 i art. 172 kc możliwość nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie może być kwestionowana. Przepisy te określają możliwości nabycia przez zasiedzenie także służebności gruntowej związanej z posadowieniem na cudzym gruncie urządzeń, o których stanowi art. 49 § 1 kc, wskazując na przesłanki tego nabycia, jak i podmioty, na rzecz których stwierdzenie nabycia służebności przez zasiedzenie może nastąpić. Co więcej możliwość zasiedzenia służebności przesyłu została potwierdzona w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wskazany powyżej art. 172 § 1 kc w brzmieniu obowiązującym stanowi, iż posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Z § 2 powyższego przepisu wynika, że po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Poprzednio, tj. do 1 października 1990r. terminy te wynosiły odpowiednio 10 i 20 lat.

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, iż posiadanie służebności przez uczestnika postępowania było posiadaniem w złej wierze. Objęcie w posiadanie nieruchomości przez poprzednika prawnego pozwanego w celu budowy urządzeń przesyłowych nastąpiło bez uzgadniania tego faktu z ówczesnym właścicielem nieruchomości. Przeciwnie istnieniu linii przesyłowej na należącej do niej działce wnioskodawczyni interweniowała w Urzędzie Wojewódzkim w K. ale bez rezultatu.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należało, że - zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 172 kc – to Skarb Państwa nabył w drodze zasiedzenia służebność przesyłu odnośnie linii napowietrznej niskiego napięcia oraz stacji transformatorowej i nastąpiło to najpóźniej w roku 1985, a zatem przed zmianą treści wskazanego przepisu art. 172 kc, a to w związku z wymaganym upływem okresu 20 lat przy przyjęciu złej wiary posiadacza.

Na marginesie podkreślić, że objęcie w posiadanie służebności przesyłu przez poprzedników prawnych uczestnika oraz jej posiadanie odbywało się w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa działającego w ramach dominium, a nie imperium i uczestnik mógłby, na podstawie art. 176 § 1 kc w związku z art. 292 kc, doliczyć do okresu swojego posiadania służebności przesyłu posiadanie tej służebności przez jego poprzedników prawnych, trwające do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 3, poz. 11), czyli 1 lutego 1989 r. Na powyższe wskazuje orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008r. (I CSK 171/08), w którym stwierdzono również, iż nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, że posiadanie służebności przesyłowej przez przedsiębiorstwo

państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizacyjnej kc z 1989r. nie było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 kc i nie mogło prowadzić do zasiedzenia.

Kierując się powyższą argumentacją, na podstawie art. 386 § 1 kpc, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w sposób wskazany w sentencji. Mając na uwadze charakter sprawy oddalono wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie na jego rzecz od wnioskodawczyni kosztów postępowania przez Sądem pierwszej instancji oraz postępowania odwoławczego, a to na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 102 kpc i art. 13 § 2 kpc.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Leszek Dąbek SSO Aleksandra Janas